

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. Infirmities magnorum Sanctorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

Quasi dixerit: Ne degeneres à nobilitate hominis: nec annos tuos expendas, tuis hostibus, eorumque Duci Sathanæ inferuendo: neque enim par est, vt fructum illi accipiant ex viribus quas DEVS tibi dedit; & vt labores tui non domum animæ tuæ ditent, sed alienam; quæ est infernus: salutem & facultates tuas absque vlllo remedio perdendo, eò quòd eis fueris vsus ad peccandum.

§. 2. *Infirmities magnorum Sanctorum.*

PROGREDITVR verò vterius Dei Domini nostri potentia, seque prodit in eo, quod suis electis bonum sanitatis cum ipsa infirmitate coniungat, auxilium eis præbens, vt æquè infirmi laborent, atque si sani essent; iuxta illud Apostoli: *cum infirmor tunc potens sum* quia diuina gratia fouet imbecillitatem meam, magnisque auxilijs spiritui meo oblati, virium corporis defectum supplet. Stupenda fuerunt in hoc genere Sanctorum Patrum exempla: qui admiranda opera cum grauissimis morbis coniunxerunt. Quis non obstupescat S. Gregorium Magnum, de quo dicitur: admirabilia sunt quæ dixit, fecit, scripsit, decreuit, præsertim infirma semper adeoq; ægra valetudine, vt vel ea audire, quæ ipse in suis Epistolis refert, magnam commoueat compassionem. Quid verò dicam de Sancto Bernardo, de Sancto Francisco, de Sancta Clara, & de Sancta Catharina Senensi, alijsque Sanctis, quos DEVS per vias deduxit admirandus, coningens in eis sanitatis & infirmitatis fructus: laborabant enim frequenter, atque si essent sani, licet multa paterentur, quia ægroti erant: & vocatio diuina, quæ per vtramque viam eos deducebat, ita adiuuabat, vt essent in vtraque perfecti. Licet interdum infirmitas augetur, vt patiendi merita etiam crescerent; & interdum rediret sanitas, vt possent feruentius laborare. Hic ille est feruens status, quem & alijs consulebat, & ipse sequebatur Apostolus cum diceret: *d in omnibus exhibeamus nosmet ipsos sicut Dei ministros in multa patientia, in tribulationibus, in necessitatibus, in angustiis, in plagis, in carceribus, in seditionibus, in laboribus, in vigiliis, in ieiuniis, in virtute Dei, pugnantes per arma iustitiæ à dextris & à sinistris, per gloriã, & ignobilitatem; per infamiam & bonam famam;* quibus etiam adde: per sanitatem, & infirmitatē; per fortitudinem, & imbecillitatem; per dolorem, & leuamen: ad vtramque siquidem manum paratum esse decet strenuum Iesu Christi militem, que cupit esse perfectus.

EX HIS licet deducere aliquas causas magis particulares, cur DEVS D. N. viros sanctissimos morbis affligat. quos colligit Sanctus Chrysostomus, perpendens exemplum Sancti Timothei discipuli sancti Apostoli Pauli,

2. Cor. 12.

Multi infirmi magna curarunt.

2. Cor. 6. 4

Sis ambidexter.

1. Cor. 1. ad populum.

c. 1. Tim. 13.

Providentia
Dei in infir-
mitatibus.1.
Ob Humili-
tatem.2.
ut Deus lan-
detur & nō
Homo.3.
Efficacitas
gratia.4.
Puritas in-
tentiois.5.
ut maiora
præmia
sperentur.

quæ *frequentes* patiebatur *infirmities*: cum aliàs semper esset in prædicatione, & promulgatione Euangelij occupatus, quæ tunc aded erat pro totius vniuersi bono necessaria. Et tamen nec discipulus à Magistro petijt sanari quemadmodum alios multos sanabat; nec Magister id voluit illi præstare, quod alijs promptè præstabat: sed satis sibi esse existimabat remedium proponere: ne *aquam* solà biberet, vt consueuerat, sed *modico vino* uteretur, valdeque temperato: vt foueret, & confortaret *stomachum*. Vterque enim in ea infirmitate agnoscebant *providentiæ* diuinæ consilium, cū qua & optabant, & gaudebant voluntatem suam conformare: venerantes causas, cur *Deus* eam infirmitatem permitteret: quas Sanctus Chrysostomus ad octo præcipuas reducit: Ne scilicet, videntes magnalia, quæ *Deus* per ipsos operabatur, superbirent; sed, imbecillitatem suam in ea infirmitate agnoscentes, se se demitterent, ac verè humiles euaderent.

DEINDE: vt ceteri homines ipsorum miracula & ingentia opera, ac porro ipsos etiam morbis subiectos cernentes, agnoscerent, illos esse eiusdem massæ homines, cuius ipsi essent: *Deo* *que* tribuerent illa opera, cuius reuera erant: gratiasque & gloriam propterea illi tribuerent.

ET hinc oritur *tertia* causa: vt scilicet *Deus* in eis ostenderet gratiæ suæ supremam efficacitatem: vt quæ faceret opera aded prodigiosa per infirma aded instrumenta, supplens auxilio suo, quod humanæ decesserimbecillitati.

QUARTA, vt admiranda virorum illorum patientia & puritas, qua *Deo* seruibant, mundo innotesceret. quia non ob aliquod interesse, aut delicias, quas quærerent, seruibant; siquidem fideliter seruientes, dolores potius & cruciatus sustinebant: sed quia *Deus* talis erat, vt eum amare, atque fideliter seruire gauderent: etiam si ille ipsos affligeret & cruciaret.

OBITER tamen *quinta* causa insinuatur, qua oculi nobis aperiuntur ad ingentia præmia cognoscenda, quæ *Deus* illis in cælo reseruat, reddetque in generali resurrectione, cum gloriosa illis corpora restituet. quibus in hac vita, propter *fidelia* obsequia, non præmia, sed multas reddidit tribulationes. Si enim cura tibi est, vt operarijs, qui in tua vinea, vel domo laborarunt, mercedem reddas; nec vis è domo tua eos abire, cum labori suo finem impoluerunt, quin mercedem statim accipiant: quantò magis supremus noster Paterfamilias, si non videtur in hac vita operarijs suis mercedem reddere, sed potius eos aduersitatibus grauibisque laboribus onerat: volet in fine clarissimis illos præmijs afficere, vt dolorum præteritorum obliuiscantur.

HINC

HINC SEXTA oritur causa: vt scilicet magnam ex Sanctorum exemplis consolationem concipias, cum videris te in similes aduersitates incidisse: & te ipsum ad eas ferendas excites, quemadmodum suas illi tulerunt; & speres tibi ad finem vitæ mercedem copiosam reddendam, quam illi fuerunt consecuti.

IMò etiam, vt intelligas: cum te ad S. Pauli, S. Timothei, & reliquorum Sanctorum imitationem exhortamur, non proponi tibi homines alterius naturæ, quàm sit tua: siquidem easdem in eis infirmitates & miseras cernis, quas tu sustines: & intelligas, quòd quemadmodum tribulationum eorum particeps efficeris: ita possis eisdem in virtutibus imitari.

QUAMOBREM S. Iacobus Apostolus, cum Eliam Prophetam imitandum nobis proponit in feruore & fide orationis suæ: *f. Elias, inquit, homo erat similis nobis passibilis, & eisdem passionibus subiectus, quas nos patimur: & nihilominus oratione clausit caelum, ne plueret; Et rursus aperuit, vt plueret. & Sapiens de se ipso dixit: g. sum & ego mortalis homo similis omnibus in conceptione & natiuitate mea; & in reliquis, quæ in infantia omnibus eueniunt & nihilominus optaui, & datus est mihi sensus: & inuocaui, & veni in me spiritus sapientia: & preposui illam regnis & sedibus; & diuitias nihil esse duxi in comparatione illius.* Quibus omnibus moneris, quòd qui eandem habes naturam, eisdem quoque gratiæ sis capax, si te velis ad eandem obtinendam animare.

DENIQUE vult Dominus noster, te discere recto iudicio iudicare, quis in hac vita sit beatus; & quis in eadem infelix. quòd scilicet huius vitæ felicitas non in sanitate, diuitijs, & huiusmodi honoribus; sed in veris, solidisque virtutibus consistat. contra verò infelicitas non in infirmitate, paupertate, aut ignominia: sed in vitijs & peccatis consistat. ac proinde si diuites vitiosi sint, eos verè esse infelices: infirmos verò & pauperes, si sancti sint, verè beatos esse ac felices: & quo magis sunt tribulati, eò esse gloriosiores ac beatiores. nam *h. tribulatio* (vt Apostolus ait) *patientiam operatur: patientia autem probationem; probatio vero spem: spes autem non confundit* nec inanis remanet: sed potius multò plura recipit, quàm vel cogitare poterat, se potuisse sperare: *quia charitas Dei diffunditur in cordibus eorum, qui aliquid benè sustinent, per Spiritum sanctum, qui eis datur, & in eis manet; cuius presentia gaudijs diuinis eos replet.* Ac propterea idem Apostolus *gloriabatur in suis infirmitatibus, tanquam virtutis Christi in eis venientis præcursoribus, & metatoribus.*

HINC oriuntur dulces illæ querelæ, inuidiæ sanctæ, & zeli ac æmulationes feruentes inter ipsos iustos. Nam qui sani sunt, infirmis inuidet, videtes, eos suis infirmitatibus proficere; se verò indignos reputant illis aduersitatibus: & exiguæ suæ virtuti attribuunt, quòd DEVS similes probationes

6.

*Ne deficias
in aduersi-
tatis.*

7.

*Sancti eius-
dem nobis-
cum fue-
runt natu-
ra.*

f. Iacob. 5. 17.

g. Sap. 7. 1. 7.

8.

*Sola virtus
beatos effi-
cit.*

h. Rom. 5. 4.

i. 2. Cor. 12. 9.

*Sancta æ-
mulatio.*

eis non mittat: & ita seipfos ad magis laborandum excitant; vt assumptis spontè alijs laboribus & asperitatibus obtineant, quod infirmitatibus non obtinent. At infirmi ipsi etiã sanctè intudent sanis, videntes insignia opera, quæ in Dei obsequium, & eius Ecclesiæ utilitatem præstant: suis verò peccatis attribuunt sanitatis defectum, minusque recto eius vsui, illam haberent. Non conqueruntur ob ea, quæ ipsi sustinent, sed quæ alijs ipsorum causa tolerant. Conqueruntur, quòd non possint ieiunare, non vigilare, nec præstare quod alijs præstant: & quod cogantur delicatius comedere, quàm alijs; & eximi ab oneribus, quæ alijs portant.

Q V O D tamen torum in humilitatis & patientiæ materiam conuertunt, agnoscentes supremam Dei prouidentiam, eiusque consilijs se subiicientes: eum in modum, quo *k Jacob moriens singulos filiorum Ioseph benedixit: & adorauit fastigium virgæ eius: reuerentiam exhibens supremæ eius potestati, & authoritati, qua ibi fungebatur.* Ita igitur in tuis infirmitatibus supremam Dei gubernationem reuereberis, gaudens, quòd suam in te impleat voluntatem, quæ semper tendit in id, quòd eius electis est utilissimum.

*k Heb. 11. 12.
Gen. 47. 31.*

*LXX ver.
seruunt, sum-
mitatem
virgæ eius.*

CAPVT II.

*AFGRITVDINEM ESSE MEDIVM AD
Orationis donum impetrandum; & varios esse in ea oran-
di modos, actusque virtutum heroica-
rum.*

INTER magna alia bona, quæ infirmitas ex diuinæ prouidentie consilio adfert, illud est præclarissimum, quòd doceat ORARE, sicut oportet. ea enim vitur DEVS, tanquam instrumento, vt ægrotanti largiatur donum orationis: quatenus infirmitas aperit *utriusque* cognitionis oculos, quibus oratio nititur. Altera est cognitio peccatorum, & miseriarum *nostrarum* altera vni earum reparatoris, DEI scilicet Domini nostri. Vix enim Christianus aliquis etiã dissolutis moribus, inuenietur, qui periculosa infirmitate laborans, non aperiat oculos, sicut alter Tobias, huius aduersitatis a felle tactus, ad suas culpas agnoscendas, propter quas huiusmodi pœnam est promeritus; & miseriam suæ mortalitatis; & periculum, in quo videt se constitutum, suæ damnationis & simul eos aperit, vt videat, mali huius remedium, à Deo sibi prouenturum, in cuius manibus est salus & infirmitas; vita & mors, & ipsius malorum leuamen: quibus cogitationibus affectus excitat suæ voluntatis, & suas orationes ad eum dirigit, qui possit ipsum à tantis miserijs liberare. Quamuis Rex Antiochus impijssimis esset omnium,

*Duplex cog-
nitio Ora-
tionis.*

a Tob. 11. 13.

qui